

6. Cine poate aduce închinare?

În Vechiul Testament, închinarea era legată de serviciul jertfelor. Numai preoții aveau voie să aducă jertfe lui Dumnezeu. Acest lucru nu s-a schimbat în principiu în Noul Testament. Cu toate acestea, astăzi, toți creștinii credincioși sunt principal o „preoție sfântă”, conform poziției, care aduce „jertfe duhovnicești” (1 Petru 2.5).

Intrarea în Locul Preasfânt

Cum intrăm noi în Locul Preasfânt?

În calitate de preoți, ne apropiem de Dumnezeu în Locul Preasfânt pe un drum complet nou, care nu era cunoscut în Vechiul Testament: ne apropiem de Dumnezeu știind că Domnul Isus, prin sângele Său, a „inaugurat o cale nouă și vie” spre Locul Preasfânt, în apropiere directă de Dumnezeu. Noi intrăm „cu o inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea și trupul spălat cu apă curată” (Evrei 10.19-22). Aceasta înseamnă că nu ne putem înfățișa înaintea lui Dumnezeu dacă tolerăm păcatul în viața noastră.

Cine nu are voie să intre în Locul Preasfânt?

Necredincioșii nu pot intra în Locul Preasfânt. Oricine nu se apropie de Dumnezeu cu credință nu va putea niciodată să Îi placă lui Dumnezeu, găsim acest lucru foarte clar în Evrei 11.6: „Iar fără credință este imposibil să-I fii plăcut; pentru că cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă...”. Proverbele spun chiar că „jertfa celor răi este o urâciune pentru Domnul”, în timp ce „rugăciunea celor drepti este desfătarea Sa” (Proverbe 15.8). Prin aceasta ar trebui să fie clar: închinarea, sau Worship, așa cum se spune adesea astăzi folosind traducerea engleză, este total nepotrivită pentru scopuri evanghelistice. Intrarea în Locul Preasfânt pentru a te închina acolo, este numai pentru preoții sfinți, care s-au sfințit sau s-au hirotonit conform prescripțiilor. Acest lucru este valabil atât în Vechiul, cât și în Noul Testament.

Alegerea cuvintelor în epistola către Evrei ne amintește foarte mult de hirotonisirea preoților din Exodul 29. Din acest capitol putem învăța foarte multe despre cerințele adevăratei închinări creștine.

Cine vrea să se închine trebuie să fie „consacrat”

Preoția în Vechiul Testament a început cu Aaron și fiii săi (Exodul 29.4,9,15,19-21,24,27,29,32,35). Aaron era marele preot, preotul preoților, ca să spunem așa, iar fiii săi erau strâns legați cu el ca preoți. - La fel este și astăzi: Domnul Isus este „Marele nostru Preot” (Evrei 3.1), iar noi, ca preoți, suntem strâns legați de El ca „tovarăși” ai Lui (Evrei 3.14).

De cel puțin opt ori în Exodul 29 citim că cineva sau ceva a fost „consacrat” (Exodul 29.9,22,26,29,31,33-35). Cunoaștem acest cuvânt și în limbajul nostru: când cineva se dedică complet unui lucru, atunci el se „consacră” acelui lucru. Slujirea preotească poate fi exercitată numai de oameni care au sfârșit-o cu ei înșiși, și-au condamnat viața în fața lui Dumnezeu, și-au mărturisit păcatele și apoi oarecum s-au „consacrat” lui Dumnezeu.

Spălarea cu apă

Exodul 29.4: Și să apropii pe Aaron și pe fiii săi la intrarea cortului întâlnirii și să-i speli cu apă.

Așa cum preotul din Vechiul Testament trebuia să fie spălat cu apă înainte de consacrare, tot așa și astăzi cei care vor să se închine lui Dumnezeu trebuie să fie născuți din nou „din apă și din Duh” (Ioan 3.5). Preotul nou-testamentar trebuie să înțeleagă că numai pe baza naturii sale noi se poate apropia de Dumnezeu, căci „carnea nu folosește la nimic” (Ioan 6.63).

Această natură nouă provine dintr-o sursă cu totul nouă, din Duhul Sfânt. Apa este mijlocul folosit de Duhul Sfânt pentru a realiza nașterea din nou. Prin această „spălare”, preotul a primit o natură care știe să prețuiască tot ceea ce are legătură cu Persoana lui Isus Hristos. Această spălare este unică și nu trebuie să fie repetată. De aceea, Domnul Isus spune: „Cine s-a scăldat nu are nevoie să i se spele decât picioarele, pentru că este în totul curat” (Ioan 13.10).

Cel care a avut parte de acest efect al apei Cuvântului lui Dumnezeu (compară cu Efeseni 5.26) în nașterea din nou, atunci când păcătuiește, nu trebuie să se „convertească” din nou, așa cum cred unii. El „nu mai are nevoie să se spele [din nou]”, pentru că a fost deja „scăldat” (născut din nou). Cu toate acestea, el trebuie să lase zilnic să i se curețe picioarele prin Cuvântul lui Dumnezeu: pentru că tot ceea ce a intrat în contact cu lumea (în sensul de sistem păcătos) trebuie să fie supus judecății Cuvântului lui Dumnezeu, pentru ca noi să gândim despre ea în același mod ca și Dumnezeu.

În Vechiul Testament, consacrarea preoților nu se încheia cu această spălare, ci era doar începutul. Acum trebuiau aduse diferite jertfe:

Jertfa pentru păcat

Exodul 29.10-14: Și să aduci vițelul înaintea cortului întâlnirii; și Aaron și fiii săi să-și pună mâinile pe capul vițelului. Și să înjunghii vițelul înaintea Domnului, la intrarea cortului întâlnirii. Și să iei din sângele vițelului și să pui cu degetul tău pe coarnele altarului și să verși celălalt sânge la piciorul altarului. Și să iei toată grăsimea care acoperă măruntaiele și prapurul ficatului și amândoi rinichii și grăsimea care este pe ei și să le arzi pe altar. Și carnea vițelului și pielea lui și balega lui să le arzi cu foc afară din tabără: este o jertfă pentru păcat.

Preoții își puneau mâinile pe capul taurului pentru ca păcatele lor să treacă asupra jertfei pentru păcat. - În același mod, și noi astăzi trebuie să ne punem mâinile, la figurat vorbind, pe jertfa pentru păcat, pentru ca păcatele noastre să fie îndepărtate de la noi. Adică, pentru ca noi astăzi să putem fi „consacrați” ca preoți, trebuie să fim făcuți una cu jertfa pentru păcat. Domnul Isus a fost această jertfă pentru păcat pentru noi. El, „care n-a cunoscut păcatul”, a

fost „făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5.21). În Domnul Isus, Dumnezeu „a condamnat păcatul în carne” (Romani 8.3). Așadar, pentru ca păcatul nostru, care ne-ar despărți de Dumnezeu pentru totdeauna, să treacă asupra jertfei pentru păcat, trebuie să ne punem mâinile pe acea jertfă pentru păcat, așa cum s-a spus. În acest fel devenim eliberați de puterea păcatului și cândva vom fi în ceruri complet despărțiți de păcat.

Jertfa de ardere-de-tot

Noi trebuie de altfel nu numai să fim despărțiți de ceva, ci trebuie și să primim ceva. Și pentru aceasta se spune în continuare:

Exodul 29.15-18: Și să iei unul din berbeci și Aaron și fiii săi să-și pună mâinile pe capul berbecului. Și să înjunghii berbecul și să iei sângele lui și să stropești pe altar de jur-împrejur. Și să tai berbecul în bucăți și să-i speli măruntaiele și picioarele și să le pui pe bucățile lui și pe capul lui. Și să arzi berbecul întreg pe altar: *este o ardere-de-tot pentru Domnul*, de mireasmă plăcută, o jertfă prin foc pentru Domnul.

Așa cum preoții își puseră mâinile pe capul jertfei pentru păcat, taurul, tot așa trebuiau să le pună și pe capul arderii-de-tot, berbecul. În acest fel, toată plăcerea („mireasmă plăcută”) acestei jertfe trecea la jertfitor. - Astfel, dacă Dumnezeu trebuia să aibă cu adevărat bucurie de noi, nu era de ajuns să ne fie iertate păcatele, ci trebuia să fim făcuți una cu toată slava jertfei de o mireasmă plăcută a lui Isus Hristos. Toate acestea, Domnul Isus le-a dobândit pentru noi pe cruce.

Animalul de jertfă al „consacrării”

Abia după aceea citim despre al treilea animal de jertfă, despre așa-numitul „berbecul consacării”:

Exodul 29.19: Și să iei al doilea berbec și Aaron și fiii lui să-și pună mâinile pe capul berbecului.

Acest act este consacrarea propriu-zisă. Ei trebuiau să devină una și cu acest animal de jertfă, prin aceea că își puneau mâinile pe capul berbecului. La această ceremonie, urechea, mâna și piciorul lui Aaron și al fiilor săi erau stropite cu sânge:

Exodul 29.20: Și să înjunghii berbecul și să iei din sângele lui și să pui pe lobul urechii drepte a lui Aaron și pe lobul urechii drepte a fiilor săi și pe *degetul mare* al mâinii drepte a lor și pe *degetul mare al piciorului* drept al lor; și să stropești sângele pe altar de jur-împrejur.

De ce pe ureche? Preotul trebuia să fie atent la ceea ce *auzea*, pentru că de asta depindea ceea ce spunea el. - Despre Domnul Isus se spune în mod profetic: „Domnul Dumnezeu Mi-a dat limba unui ucenic, ca să știu cum să ajut cu un cuvânt pe cel obosit. El Îmi trezește dimineată după dimineată, Îmi trezește *urechea*, ca să ascult ca un ucenic” (Isaia 50.4). Chiar și la Domnul nostru ca Om aici pe pământ, auzul a fost înaintea vorbirii! Cu atât mai mult ar trebui să fie așa cu noi: dacă vrem să ne exercităm slujirea preoțească într-un mod plăcut lui Dumnezeu, prima însușire este ascultarea în sensul de „a asculta”.

De ce pe mână? De asemenea, preotul trebuia să fie atent la ceea ce *făcea*, la ceea ce lucra cu mâinile sale; de aceea, degetul mare de la mâna dreaptă era stropit cu sânge. - Și noi trebuie să

facem binele cu mâinile noastre: „Noi suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2.10). Așadar, nu putem face ce ne place, ci trebuie să ne exercităm slujirea conștiinței fiind că pentru toată încăpățânarea și atitudinea carnală în slujire a trebuit să curgă sângele Său. Sângele Său a trebuit să curgă pentru păcatele noastre, chiar și pentru păcatele legate de slujirea noastră; de aceea, acțiunile noastre nu trebuie să fie caracterizate de păcat, ci de puritate.

De ce pe picior? La fel și *drumul, umblarea* preotului trebuie să fie în acord cu gândurile lui Dumnezeu, pentru ca el „să nu se ducă la sfatul celor răi”, ci să-și aibă „desfătarea în legea Domnului” (Psalmul 1.1,2). La fel și degetul de la piciorul drept al unui preot trebuia stropit cu sânge. - Pentru noi, aceasta înseamnă: totul trebuie să fie în conformitate cu jertfa pe care Domnul Isus a făcut-o pentru noi. Adică, Domnul Isus a arătat în viața Sa ascultare deplină și dăruire absolută. Apoi a dăruit această viață minunată lui Dumnezeu prin jertfa Sa. De aceea se cuvine ca și noi să ascultăm, să acționăm și să mergem pe drumul nostru, așa cum a făcut Domnul Isus.

Paralelă între Vechiul Testament și Noul Testament

Epistola către Evrei ne autorizează să aplicăm în acest fel slujba preoțească din Vechiul Testament. În Evrei 10.22 citim: „Să ne apropiem ... având inimile *curățite* de o conștiință rea, și trupul *spălat cu apă curată*”.

Atât în Vechiul cât și în Noul Testament, preoții erau și sunt „stropiți” (compară cu Exodul 29.20,21) și „spălați cu apă” (Exodul 29.4). Acest paralelism ar trebui să ne facă să fim atenți: dacă examinăm cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu, găsim în Vechiul Testament numeroase indicii și imagini care ne pot ajuta să înțelegem slujirea sau închinarea preoțească din Noul Testament. Vechiul Testament ne servește drept model. Noul Testament, și în special Epistola către Evrei, arată foarte clar că trebuie să facem această legătură cu Vechiul Testament (compară cu 1 Corinteni 10.6,11; Romani 15.4; 2 Timotei 3.16).

Sânge și untdelemn

În final citim și că pe preoți era stropit untdelemn:

Exodul 29.21: Și să iei din sângele care este pe altar și din untdelemnul ungerii și să-l *stropеști* pe Aaron și veșmintele lui, și pe fiii lui și veșmintele fiilor lui cu el; și va fi sfințit el și veșmintele lui, și fiii lui și veșmintele fiilor lui odată cu el.

Așa cum preotul și fiii săi au fost stropiți cu untdelemn de ungere - o imagine a Duhului Sfânt - tot așa și noi am fost unși cu Duhul Sfânt: „Voi aveți ungerea de la Cel Sfânt și știți toate” (1 Ioan 2.20; compară cu Faptele apostolilor 10.38; 2 Corinteni 1.21; Evrei 1.9).

Adevărata slujire preoțească nou-testamentară, adevărata închinare, este închinarea în „*duh și adevăr*”; Duhul Sfânt este cel care ne îndeamnă la ea și ne călăuzește în ea: „Noi *slujim* {sau: exercităm serviciul divin} prin Duhul lui Dumnezeu” (Filipeni 3.3). În Vechiul Testament era

altfel, unde fiecare act al preotului se conforma anumitor prescripții; această slujire divină era îndreptată către omul natural (așa cum am precizat în altă parte a cărții; vezi capitolul 11).

Oamenii spirituali, „fii ai lui Dumnezeu”, se lasă călăuziți de Duhul Sfânt în viața de zi cu zi și în slujirea lui Dumnezeu (compară cu Romani 8.14). Prin urmare, orice slujbă preotească de astăzi trebuie să fie făcută prin Duhul Sfânt și în puterea Lui. Duhul ne face să ne preocupăm cu Domnul Isus (compară cu Ioan 16.14) și, prin Duhul, Îi oferim lui Dumnezeu în închinare ceea ce Duhul a făcut în noi. Orice lucru care trebuie să Îi placă lui Dumnezeu trebuie să fie lucrat prin Duhul Sfânt. Omul firesc nu poate face o închinare care să fie plăcută lui Dumnezeu.

În Vechiul Testament era altfel: în acea vreme, omul natural putea să îndeplinească ceremonii și acte rituale stabilite. Când un preot a avut parte de ritualul exterior al consacrării, el putea să îndeplinească slujba chiar fără a avea o viață nouă de la Dumnezeu. – Aceasta este astăzi diferit în cazul creștinilor credincioși, preoții nou-testamentari, „preoția sfântă”: numai cel care a primit viața nouă de la Dumnezeu, și prin aceasta este pregătit lăuntric, poate exercita slujba preotească și se poate apropia și închina lui Dumnezeu în Locul Preasfânt.